ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ´ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 9

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 2266 Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φ)βρίου 1928

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Σοβαρότατον ζήτημα ἀνακύψαν, ὡς μὴ ὤφελεν, τὸ πρῶτον ἐν Κερκύρᾳ καὶ περὶ ὃ ἠσχολήθησαν ὅ τε Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας κ. Α. Τσέλλος καὶ ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γ. Χοϊδᾶς, ἤχθη ἐνώπιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξ ἀναφορᾶς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον συνυποβάλλοντος καὶ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο στοιχεῖα.

Ἡ περὶ ἧς πρόκειται ὑπόθεσις ἔχει ἐν περιλήψει οὕτω: Ὁ ἐν Κερκύρᾳ κατοικῶν Διονύσιος Πουλῆς προβάλλων ἑαυτὸν ὡς φέροντα ἱερατικὸν βαθμὸν Πρεσβυτέρου τῆς νεοφανοῦς αἱρέσεως τῶν καλουμένων Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς ἢ Χιλιαστῶν συνέταξε πράξε.ς δηλώσεων γεννήσεων καὶ δηλώσεων γάμων τελεσθέντων ὑπ' αὐτοῦ, κατὰ τὰς ἀρχὰς εἰς ἣν ἀνήκει αἱρέσεως, προσεκόμισε δὲ τὰς δηλώσεις ταύτας εἰς τὸν ἐν Κερκύρᾳ Ληξίαρχον πρὸς σύνταξιν τῶν κατὰ τὸν νόμον ληξιαρχικῶν πράξεων. Ἀλλ' ὁ Δήμαρχος Κερκυραίων εὑρισκόμενος ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἂν δύνανται νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία δηλώσεις πράξεων (γάμων ἢ γεννήσεων) γενομένων ὑπὸ αὐτοκαλουμένου Πρεσβυτέρου καινοφανοῦς αἱρέσεως, ἀπηύθυνεν ἐρώτημα πρὸς τὸν Κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, ὅστις καὶ ἀπεφήνατο ὅτι δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ τοιαύτη πρᾶξις, γενομένη ὑπὸ λειτουργοῦ μὴ ἀνεγνωρισμένης θρησκείας καὶ ὅτι μάλιστα εἶναι καὶ ποινικῶς διώξιμος ὁ αὐτοκαλούμενος Πρεσβύτερος τῆς αἱρέσεως τῶν Χιλιαστῶν, ὡς ἐπιχειρήσας πράξεις ἐπιτρεπομένας μόνον εἰς ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργοὺς ἀνεγνωρισμένης θρησκείας.

Οὐχ ἧττον ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν Κερκύρας ἐζήτησε καὶ τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, συνεπείᾳ δὲ τούτου ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γ. Χοϊδᾶς ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1927 γνωμοδότησιν αὐτοῦ, δι' ἧς, ακτ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ παρ' Ἐφέταις Κερκύρας Εἰσαγγελέως, ἀποδέχεται ὡς νομίμους ληξιαρχικὰς πράξεις γιγνομένας ἐπὶ τῇ βάσει δηλώσεων τελεσθέντων γάμων ὑπὸ τοῦ αὐτοκαλουμένου Πρεσβυτέρου τῶν Χιλιαστῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δὴ καὶ ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης βασιζόμενον ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης συνέστησεν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Τρικκάλων, ἵνα συνταχθῇ ληξιαρχικὴ πρᾶξις γάμου μεταξὺ Ἀθ. Τοστούλη καὶ Καλλιόπης Παπανικολάου, τοῦ γάμου γινομένου κατὰ τὸ χιλιαστικὸν δόγμα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἔκπληξιν Αὐτῆς διὰ ταῦτα, καθόσον δι' ἑνὸς ἁπλουστάτου ἑλιγμοῦ ἢ ἰσχυρισμοῦ ὁμάδος ἀνθρώπων ὁμολογούντων ὅτι ἀνήκουσι, κατὰ τὴν ῥητὴν φράσιν τοῦ αὐτοκαλουμένου Πρεσβυτέρου Διονυσίου Πουλῆ, εἰς τὸν Διεθνῆ Σύλλογον τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, ὑπεισάγεται λεληθότως καί, τὸ δὴ ὀδυνηρότερον ἀναγνωρίζεται διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ πολιτικὸς γάμος. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ ὁ διὰ τοῦ τοιούτου τρόπου ὑπεισαγόμενος θεσμὸς τοῦ πολιτικοῦ γάμου κατοχυροῦται διὰ τῆς ἐν λόγῳ γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐν ὁλοσχερεῖ ἐρημίᾳ νομικῶν κανόνων ἢ νομικῶν ἐπιχειρημάτων πειρᾶται νὰ εἰσαγάγῃ νομοθεσίαν καινὴν διὰ προσφυγῆς εἰς θεωρίαν περὶ ἀνεξιθρησκείας, εἰς ἣν συγκατατίθεται ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ ἀποδώσῃ τοσοῦτον εὐρεῖαν ἔννοιαν ὥστε νὰ καλύπτῃ αὕτη ἀνεξελέγκτως πάντα οἱονδήποτε δημιουργοῦντα δῆθεν δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν ὁμάδα αὐτοῦ μίαν ἀόριστον θρησκείαν, αὐτοχειροτονούμενον δ' εἶτα καὶ αὐτοκαλούμενον ἱερουργὸν τῆς ἀγνώστου ταύτης θρησκείας, ἀναγνωριζόμενον δὲ τέλος ὡς ἔχοντα ἴσον δικαίωμα πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῶν γνωστῶν καὶ ἀνεγνωρισμένων θρησκειῶν νὰ συνάπτῃ γα-

μικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ οἱ τοιοῦτοι γάμοι νὰ ἀναγνωρίζωνται ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ὡς ἔχοντες τὸ αὐτὸ κῦρος πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν τῶν γνωστῶν καὶ ἀνεγνωρισμένων θρησκειῶν τελουμένους. Καὶ εἶναι μὲν λίαν εὐφυὴς ἡ θεωρία αὕτη τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως καὶ οὐδὲν ἔχομεν νὰ ἀντείπωμεν, ἐὰν τὴν θεωρίαν ταύτην θέλει νὰ ἀσπάζηται ὁ κ. Ἀντεισαγγελεύς, ὡς θεωρίαν καὶ μόνην, ἀλλ' ἀσφαλῶς δὲν δύναται ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς νὰ ἐπικαλῆται ὑπὲρ τῆς θεωρίας αὐτοῦ τὰς διατάξεις τοῦ 1ου ἄρθρου τοῦ Συνταγματικοῦ χάρτου τῆς Χώρας τὰς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀναφερομένας καὶ τὰς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας πάσης γνωστῆς θρησκείας, καθόσον πρῶτον μὲν ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι δὲν πρόκειται περὶ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως οὐδενός, καὶ δεύτερον, τὸ καὶ οὐσιωδέστατον, ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἀναγνωρίζεται μόνον εἰς πᾶσαν ***γνωστὴν θρησκείαν,*** εἶναι εἶναι δὲ γνωστὸν εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ γενομένην σφοδρὰν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ 1ου ἄρθρου τοῦ Συντάγματος ὅτι αἱ λέξεις «γνωστῆς θρησκείας» δὲν ἐτέθησαν εἰκῇ καὶ ἄνευ τινὸς σημασίας. Εἶναι δηλονότι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅτι γνωστὴ θρησκεία εἶναι μόνον ἐκείνη, ἥτις ἀναγνωρίζεται ὑπὸ πάντων ὡς τοιαύτη, ἥτις ἔχει ὀργάνωσιν γνωστὴν τοῖς πᾶσι καὶ περὶ ἧς πάντες γινώσκουσιν ἂν ὄντως ἔχῃ ὄργανα ἐπίσημα πρὸς τέλεσιν θρησκευτικῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ πῶς τὰ ὄργανα ταῦτα ἐπισημοποιοῦνται. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ καινοφανοῦς τινος αἱρέσεως ἀγνώστου τοῖς πολλοῖς καὶ στερουμένης πάσης ἐμφανοῦς ὀργανώσεως, ἀποτελούσης δ' ἁπλῶς κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν τοῦ αὐτοκαλουμένου πρεσβυτέρου Διονυσίου Πουλῆ, τμῆμα ἑνὸς Συλλόγου τῶν Χιλιαστῶν δὲν δύναται βεβαίως διὰ τὸν μετὰ προσοχῆς καὶ βαθύτητος ἐξετάζοντα καὶ ἀναλύονται τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ μιᾶς γνωστῆς θρησκείας νὰ συγκαταλέξῃ εἰς τὰς τοιαύτας ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ καὶ τὸν Διεθνῆ Σύλλογον τῶν Χιλιαστῶν. Ἐὰν δέ, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἤθελε κρατήσει ἡ ἀρχὴ ὅτι εἰς γνωστὴν θρησκείαν ἀνήκει πᾶς ὅστις ἤθελε δημιουργήσει ἐξ ὑπογυίου ἕνα τίτλον θρησκείας, διὰ διαφημίσεως δὲ καὶ προσηλυτισμοῦ ἤθελε προσελκύσει καὶ ὀπαδούς τινας καὶ ἐὰν ἐπὶ τῇ σφαλερᾷ ταύτῃ βάσει ἤθελε γίνῃ δεκτὴ ἄνευ ἄλλης ἐξετάσεως ἢ διατυπώσεως ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἡ ἀναγνώρισις ὡς ἐγκύρων τῶν ὑπὸ τοιούτων ὁμάδων τελουμένων γάμων, οὐδεὶς σοβαρῶς καὶ ὑγιῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν κειμένων νόμων σκεπτόμενος ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι διὰ τῶν πλαγίων τούτων ἀτραπῶν καὶ ὁδῶν ἀνατρέπεται ἄρδην πᾶσα ἡ λεπτομερὴς καὶ ἐπιμελημένη νομοθεσία περὶ ἐγκύρου συνάψεως γάμων μεταξὺ τῶν πολιτῶν τοῦ Κράτους. Ἡ τοιαύτη ἀναγνώρισις κατὰ τὴν κρίσιν παντὸς ἀπροσωπολήπτου κριτοῦ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ τὴν διὰ τῆς μεθόδου τῆς διαφημίσεως μιᾶς δῆθεν νέας θρησκείας ἀκώλυτον εἰσαγωγὴν τοῦ θεσμοῦ τοῦ πολιτικοῦ γάμου.

Ὑπὸ τοιούτων ἀντιλήψεων ἐμφορουμένη ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, ἀντιλήψεων συναδουσῶν πρός τε τὸ αὐστηρὸν γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου καὶ τῶν κειμένων νόμων καὶ διαβλέπουσα ἐν τῇ ἀναγνωρίσει ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὡς ἐγκύρων τῶν γάμων τῶν χιλιαστῶν, κατὰ τὴν περὶ ἀνεξιθρησκείας θεωρίαν τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπειλὴν μεγίστων κινδύνων ἐν τῇ συνάψει τοσοῦτον σοβαρῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ ἐπιτηδείαν ἀνατροπὴν πάσης θρησκευτικῆς συμβολῆς εἰς τὴν σύναψιν τοῦ γάμου, ἣν ἀνέκαθεν ἡ συνείδησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὁ νόμος ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσῃ τὸ ὑμέτερον Ὑπουργεῖον, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, ἀναθεωροῦν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀνακαλέσῃ μὲν τὸ πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα Τρικκάλων, ὡς ἄνω μνημονευθὲν ἔγγραφον αὐτοῦ, εὐαρεστηθῇ δὲ δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ νὰ ἀπαγορεύσῃ τοιαύτας παρανόμους ληξιαρχικὰς πράξεις, ἀκυρουμένων τῶν ἤδη γενομένων συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὴν σοφὴν γνωμάτευσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦ διακεκριμένου τέως Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Κερκύρας καὶ νῦν Ἀθηνῶν κ. Ἀναστ. Τσέλλου.

Ἀναμένουσα δὲ ὅσον ἐνδέχεται τάχιον εὐμενῆ ἀπάντησιν τοῦ καθ' ὑμᾶς Ὑπουργείου διατελεῖ μετὰ θερμῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῶν ἔργων ὑμῶν πρὸς Κύριον δεήσεων.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
† Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ
† Ὁ Σύρου Τήνου καὶ Ἄνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ Θήρας ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ὁ Α'. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης.

Η Δ. ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ)

«Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἐξ ὑποβληθέντων κατ' ἐπανάληψιν πρὸς αὐτὴν ὑπομνημάτων τῶν καλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν, ἔτι ἅπαξ θεωρεῖ σκόπιμον νὰ δηλώσῃ ὅτι ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱεραρχίας ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς καθιερωσθεῖσαν ὁμοφώνως εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, δι' ἀποφάσεως αὐτῆς γενομένην καὶ διὰ τῶν ὑπογραφῶν πάντων τῶν παρουσιασάντων Ἱεραρχῶν κυρωθεῖσαν, οὐχὶ δὲ μόνον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μακαριωτάτρυ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς πεπλανημένως λέγεται. Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι βαρυτέρα καὶ ἐπισημοτέρα ὅσῳ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐλήφθη οὐχὶ μεμονωμένως, ἀλλ' ἀκολουθούσης ὡς πάντοτε καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῆς Ἱεραρχίας τὴν ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπερ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς ὁ τηλαυγὴς ἐκεῖνος φάρος καὶ ὁδηγός, ὁ φωτίζων τὴν ὁδὸν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καθ' ὅσον μάλιστα ἱστορία μακρῶν αἰώνων μαρτυρεῖ ἀψευδῶς ὅτι τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, ἡ σεβασμία αὕτη κορυφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, οὐδέποτε παρεξέκλινε τῶν πατρῴων παραδόσεων, οἰκονομοῦν, συμφώνως πρὸς αὐτάς, τὰ καιρικὰ ζητήματα, κατὰ τὰς ἑκάστοτε συνθήκας, γενόμενον τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Λόγοι δὲ θρησκευτικοὶ ἀλλὰ καὶ λόγοι σοβαρότατοι ἐθνικοὶ ἐπιβάλλουσιν ὅπως πάσῃ δυνάμει καὶ πάσῃ μερίμνῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὴ καὶ ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τηρῶσι στενὸν καὶ ἀδιάσπαστον καὶ στερεὸν τὸν ἱερὸν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δεσμόν.

Οὐχ ἧττον ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος φιλοστόργως σκεπτομένη καὶ μεριμνῶσα περὶ τῶν καλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν ὡς ἰδίων προβάτων, ἐκ τῆς αὐτῆς πνευματικῆς ποίμνης, παροτρύνει τούτους ὡς τέκνα ἀγαπητά, ἵνα πειθαρχῶσι μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἡγέτας Αὐτῆς, ὡς λόγον ἀποδόσοντας, ἐπιφυλαχθῶσι δὲ τὰς περὶ ἡμερολογίου ἀντιλήψεις αὐτῶν ἵνα ὑποβάλωσιν ἐν καιρῷ εἰς τὴν κυρίαρχον Ἐκκλησίαν, τοὐτ' ἔστιν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1928.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
† Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ
† Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ Θήρας ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ὁ Β'. Γραμματεὺς
Σπυρίδων Ἀλεβιζᾶτος ἱεροδ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐκκλησίας.»

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ἐκκλησίας εἶδον ὅτι ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Gloucester σεβ. Dr Haedlam σφοδρῶς ἐπικρίνει ἐν τῷ περιοδικῷ «Christian East» τὴν στάσιν καὶ τὰς δηλώσεις τῆς ἐν τῷ τελευταίῳ θρησκευτικῷ συνεδρίῳ τῆς Λωζάνης ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας, ἧς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ἓν τῶν μελῶν.

Ὁ Dr Haedlam λησμονεῖ προφανῶς ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεία προσῆλθεν ἐν Λωζάνῃ διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς ὀρθοδόξους ἀπόψεις καὶ ὅτι δικαιότατα καὶ ὀρθότατα ἔκρινεν ὅτι ἂν διὰ τῶν δηλώσεών της θὰ προεκάλει τὰς ἐπικρίσεις τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀντιπροσωπευομένων ὀρθοδόξων λαῶν δὲν θὰ ἀντεπροσώπει ἐπαξίως τούτους. Οὐδὲ βεβαίως θὰ εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος προσερχόμενοι εἰς τὸ συνέδριον διὰ νὰ διαδηλώσωμεν τὰς δοξασίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἣν ἀντεπροσωπεύομεν, ἡμεῖς νὰ ἀπηρνώμεθα ταύτας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συμφωνήσωμεν μετὰ τοῦ σεβασμιωτάτου, ὅστις ἐν τῷ λόγῳ του, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶπε γνώμας, ἅς τινας δὲν ἀποδέχεται ἡ Ἐκκλησία μας καὶ συνεπῶς δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς βάσιν ἑνώσεως. Οὕτω μ. ἄ. ὁ Dr Haedlam εἶπε [1]): «Δὲν παραδεχόμεθα τὰ σύμβολα τῆς πίστεως ὡς κείμενα ἀλάθητα, ἄνευ πλάνης καὶ ἀναλλοίωτα, ἀλλὰ μόνον ὡς τὴν ἱστορικῶς παραδοθεῖσαν ἔκφρασιν τῆς πίστεως (σ.5). «Ἡ ἑνότης ἐν τοῖς μυστηρίοις ἀπαιτεῖ τὴν ἀποδοχὴν τῶν μυστηρίων καὶ οὐχὶ τὴν ἀποδοχὴν ὡρισμένης περὶ αὐτῶν διδασκαλίας... Ἡ μέλλουσα ἡνωμένη Ἐκκλησία θὰ θεωρῇ τὸ βάπτισμα ὡς τὸ μόνον μέσον εἰσόδου ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θείαν εὐχαριστίαν ὡς τὴν κοινὴν μεγάλην πρᾶξιν τῆς λατρείας· θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν πίστιν της διὰ τοῦ καλυτέρου τρόπου, τὸν ὁποῖον τῆς ἐδίδαξεν ἡ ἀποκάλυψις τῆς

1) Ὁ λόγος αὐτοῦ ἐτυπώθη ἀγγλιστί· ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπίσημον γερμανικὴν μετάφρασιν αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον: Die Einheit der Christenheit und das Verhaeltnis der bestehenden Kirchen Zu ihr» (1927).

Γραφῆς καὶ ἡ θεολογικὴ σκέψις, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιβάλλῃ ὡς ὅρον εἰσόδου ἐντῇ χριστιανικῇκοινωνίᾳ ἢ τοῦ ἀνήκειν εἰςτὴν αὐτὴν ὡρισμένην διδασκαλίαν ὡς πρὸς τὰ μυστήρια καὶ δὲν θὰ ἀπαγορεύσῃ οὐδεμίαν ἰδίαν πίστιν. Πᾶς πιστὸς θὰ δεχθῇ τὸ μυστήριον ἐν τῇ σημασίᾳ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποδίδει εἰς αὐτό» (σ. 6— 7).

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱερωσύνην διεκήρυξεν ἐπίσης ὅτι «αἱ μόναι πλήρεις τέλειαι εἶναι αἱ χειροτονίαι μιᾶς ἡνωμένης Ἐκκλησίας καὶ ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι χωρισμένη πᾶσαι αἱ χειροτονίαι εἶναι ἀντικανονικαὶ καὶ οὐδεμία διαδοχὴ εἶναι πλήρης» (σ. 8).

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Dr Haedlam καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων διετυπώθησαν καὶ ἄρθρα κοινῆς ὁμολογίας πίστεως, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν νὰ ἀποδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς. Ἡμεῖς, νομίζω, ὀρθῶς πράττοντες καὶ τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως φερόμενοι ἐθεωρήσαμεν καθῆκόν μας νὰ δηλώσωμεν ὅτι τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Δρος Haedlam δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν, ἁπλούστατα διότι εὑρίσκοντο ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκκλησίας, ἣν εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύωμεν. Ἐὰν δὲν ἐπράττομεν τοῦτο θὰ ἐδεικνύομεν ὅλως ἀξιοκατάκριτον ἔλλειψιν παρρησίας καὶ φιλαληθείας· καὶ θὰ εἴχομεν μὲν ἴσως τὸν ἔπαινον τοῦ δόκτορος, ἀλλὰ πάντως τὸν ψόγον καὶ τὴν κατάκρισιν παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ὅπερ ἀντιπροσωπεύομεν, καὶ παντὸς ζητοῦντος διὰ τῶν συνεδρίων νὰ διαλάμψῃ ἡ ἀλήθεια.

Μετὰ τιμῆς

Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΙΔ. J. A. DOUGLAS

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας»

Κύριε,

Μόλις ἀνέγνων ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 4 Φεβρουαρίου τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ τὸ ἄρθρον τὸ ἐπιγραφόμενον «Νέος κίνδυνος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων» καὶ παρακαλῶ, ὅπως πιστεύσητε, ὅτι, συνεπείᾳ ἀνακριβείας τινὸς ἐν τῇ ἐκφράσει μου ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἐξ ὁλοκλήρου παρενόησε τὴν πρόθεσιν, μεθ' ἧς ἐποιούμην παρατηρήσεις τινὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ μου τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 9 Δεκεμβρίου π. ἔ. τοῦ περιοδικοῦ Church Times ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὅτε κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1926 ἐδημοσιεύθη ἡ Ἔκθεσις Bertram, ἀνέλαβον ἐγὼ νὰ ἐπικρίνω λίαν αὐστηρῶς ὄχι μόνον τὴν Ἔκθεσιν αὐτὴν ἀλλὰ καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Bertram καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς.

Ὡς βάσιν τῆς ἐπικρίσεως μου εἶχον τὰς ἑξῆς θέσεις:

1) Ὅτι ἐνῷ ἡ ἐντολοδόχος Παλαιστίνειος Κυβέρνησις δικαιοῦται καὶ τείνει νὰ ἐνδιαφερθῇ περὶ τῶν ἐξωτερικῶν οὕτως εἰπεῖν πραγμάτων τοῦ Πατριαρχείου ὡς θεσμοῦ ἐν τῇ Παλαιστινείῳ Πολιτείᾳ κειμένου, ἀντιθέτως αὕτη δὲν κέκτηται οὔτε ἠθικὸν οὔτε νομικὸν δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ πράγματα.

2) Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων δὲν δύναται ὀρθῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς Ἐκκλησία ἁπλῶς ποιμαντικὰ ἔχουσα δικαιώματα, τοπικὴ καὶ ἐθνική, ἀλλ' ὅτι ἱδρύθη κατὰ τὸν αἰῶνα τῶν Συνόδων καὶ δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα χαρακτῆρα φρουρητικὸν (must be regarded as phrouretic in character) ἤτοι ὡς ἱδρυθὲν πρὸς προστασίαν, προφύλαξιν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν Ἁγίων Τόπων.

3) Ὅτι συνεπῶς τοῦτο ἀποτελεῖ μείζονα θεσμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἱστορικῶς ἢ κυρίως ὡς τοπικὴ ἐθνικὴ Ἐκκλησία ἀνάλογος δ. λ. ν. πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας, ἢ τῆς Ρουμανίας, ἢ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ποιμαντικὴν δικαιοδοσίαν ἔχοντα Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ρωσσίας, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει κεχωρισμένως καὶ καθ' ἑαυτό, τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ὡς ποιμαντικοῦ Πατριαρχείου οὔσης ὑποτελοῦς, καίπερ κατ' ἀνάγκην προσηρτημένης εἰς τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς φρουροῦ τῶν Ἁγίων Τόπων.

4) Ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ τῇ ἐξελίξει τῆς ἱστορίας, ἡ Ἐπιτροπεία τοῦ Πατριαρχείου ὡς φρουροῦ τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ αὐτῶν τῶν πρώτων χρόνων ἠσκεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἥτις ἀπὸ τῆς πρώτης γενέσεως αὐτῆς οὖσα θεσμὸς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, εἶχε τὴν συνείδησιν ὅτι ἀπετέλει τι ἱστάμενον ὑπεράνω τῶν ἐθνικῶν διακρίσεων, Ὀρθόδοξον τ. ἔ. Ρωμαϊκόν.

5) Ὅτι ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶνε ὁ μόνος καὶ παραδεδεγμένος διάδοχος τῆς ὑπεράνω ἐθνικότητος ἱσταμένης «Ρωμαϊκότητος» τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς καὶ ἀποτελεῖ συνεπῶς ἀξίωμα τὸ γεγονὸς ὅτι, ἂν μὴ καὶ ἐφόσον Σύνοδος τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἀποφασίζει μεταβολήν τινα ὅσον ἀφορᾷ τὸ καθεστὼς τοῦ Πατριαρχείου, τοῦτο πρέπει καὶ ὀφείλει νὰ παραμείνῃ θεσμὸς Ἑλληνικός.

6) Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἔδειξε πάντοτε τὴν μεγαλειτέραν καλὴν θέλησιν καὶ φιλοξενείαν πρὸς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς οἵτινες ἐπισκέπτονται τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ὅτι συνεπῶς ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος εἴθισται νὰ θεωρῆται καὶ εἶναι πραγματικῶς Ἐπίτροπος ὄχι μόνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀλλ' ἁπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὄχι μόνον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἁπάσης τῆς Χριστιανωσύνης.

KYPIAKOΔPOMION

Ἡμε-ρομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α΄ Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' »	ΣΤ	β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ Γ' »	Ζ'	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑορ	δ'

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω λόγων ὑπεδείκνυον τόσον ἐν τῇ Church Times ὅσον καὶ ἐν τῇ Christian East:

1) Ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς ἡ Ἐπιτροπὴ Bertram ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου ἀνεπαρκὴς διὰ τὸ ἔργον της καὶ ὅτι θὰ ἔδει νὰ περιλαμβάνῃ εἰδήμονας θεολόγους καὶ ἱστορικούς, 2) ὅτι ἐφ' ὅσον αὕτη περιώριζε τὰ ὅρια αὐτῆς εἰς τὴν τοπικὴν καὶ Παλαιστίνειον ἄποψιν τοῦ Πατριαρχείου, ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἦτο σφαλερός, 3) ὅτι ἐπασχόλησις αὐτῆς μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς συνθέσεως τοῦ Πατριαρχείου ἀπετέλει ἐπέμβασιν εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, 4) ὅτι ἀπετέλει μέγα σφάλμα τὸ ὅτι αὕτη παρέλειψε νὰ προκαλέσῃ τὴν μαρτυρίαν καὶ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, 5) ὅτι ἦτο ἄτοπος καὶ σφαλερὰ ἡ μὴ ἐξέτασις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πατριαρχείου ὡς μείζονος θεσμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς προσοχῆς τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ποιμαντικὴν τοῦ Πατριαρχείου δικαιοδοσίαν, 6) ὅτι συνεπείᾳ τούτων καὶ ἄλλων ἐλλείψεων, ἡ ἔκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο ἄκυρος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καὶ 7) ὅτι εἰδικῶς α) αἱ κατὰ τοῦ Πατριαρχείου περιεχόμεναι ἐν τῇ Ἐκθέσει ἐπικρίσεις ἦσαν ἀδικαιολόγητοι, ἐφόσον δὲν προσήγοντο ἀποδείξεις καταδεικνύουσαι τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν, καὶ 6) αἱ ἐν αὐτῇ γινόμεναι συστάσεις διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῶν Ὀρθοδόξων Ἀραβοφώνων τῆς Παλαιστίνης προϋπέθετον ἐπέμβασιν εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἦσαν ἀδύνατοι καὶ ἀσύνετοι.

Ἰσχυριζόμην συνεπῶς ὅτι οὐδεμία ἐνέργεια ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὀρθῶς καὶ ἐπωφελῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως.

Ἀπὸ τῶν γνωμῶν τούτων οὐδαμῶς ἀπέστην καὶ ἐξακολουθῶ πιστεύων ὅτι ἐάν ποτε τὸ ζήτημα τῶν Ἀραβοφώνων γίνῃ καὶ πάλιν ἀντικείμενον δημοσίας συζητήσεως, ἡ λύσις αὐτοῦ δέον νὰ ζητηθῇ ἀνεξαρτήτως τῆς Ἐκθέσεως Bertram.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐν τούτοις, τούτου θά μοι ἐπιτρέψητε, Κύριε, ἴσως νὰ ἀναφέρω τὸ ἀδιαμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι δ.λ.ν. ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ σφάλλεται νομίζων, ὅτι, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ Ἔκθεσις Bertram ἡ γνώμη τῶν ἐπισήμων κύκλων ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὰς συστάσεις αὐτῆς. Οὕτω συγκεφαλαιοῦν τὴν Ἔκθεσιν καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐπ' αὐτῆς τὸ περιοδικὸν Church Times ἐφαίνετο τεῖνον νὰ συναγάγῃ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ Bertram καλῶς ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργον της καὶ ὅτι αἱ προτάσεις αὐτῆς ὡς μετριοπαθεῖς ἔδει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογήν. Ἐν τῇ ζωῇ μου ἔσχον πολλὰς συζητήσεις, πλὴν νομίζω ὅτι δὲν εἰσῆλθόν ποτε εἰς τόσον δύσκολον καὶ ἄχαρι συζήτησιν ἐκείνης, εἰς ἣν περιεπλάκην μετά τινων ἐκ τῶν συναδέλφων μου καὶ δὴ καί τινων ἀνωτέρων μου ἱεραρχικῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς προυκάλεσα τὴν σύνταξιν τῶν Church Times νὰ δημοσιεύσῃ τὰ σχόλιά μου ἐπὶ τῆς Ἐκθέσεως μέχρις ὅτου ἡ ἔκθεσις περιῆλθεν εἰς τελείαν λήθην.

Τέλος ἐπιθυμῶ νὰ δηλώσω ὅτι γράφων ὅ,τι ἔγραφα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 9 Δεκεμβρίου π. ἔ. τοῦ περιοδικοῦ Church Times, ὅπερ σφαλερὰν ἐντύπωσιν προυξένησεν ὑμῖν, προυτιθέμην νὰ ὑποδείξω ὅτι ἐθεώρουν καθῆκον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας νὰ προσφέρῃ τὴν ἠθικήν της συνδρομὴν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ὅπερ θὰ ἐξεδήλου ἐπιθυμίαν ὅπως δεχθῇ αὐτήν, πλὴν νὰ προσφέρῃ ταύτην μόνον ἐν περιπτώσει καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Πατριαρχεῖον θὰ ἐπεθύμει ταύτην καὶ ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ ἦτο ἐπιτετραμένον ἢ ἐπωφελές, ἵνα, ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Ἀγγλικανῶν, οἵτινες συμπαθοῦσι πρὸς τοὺς Ἀραβοφώνους ἐπέμβωσιν ὑπὸ οἱανδήποτε πρόφασιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τοῦ Πατριαρχείου.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ τολμῶ νὰ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον δύναται νὰ ἀπολέσῃ τὸν Ἑλληνικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα μόνον ἐπὶ συμφορᾷ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Χριστιανωσύνης, πρὸς ἀποσόβησιν δὲ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς οὐδέποτε θὰ παύσω καταβάλλων τὰς ταπεινάς μου προσπαθείας.

Ἀφ' ἑτέρου, καίτοι νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἐπέμβῃ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ Ἀγγλικανός, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ταχέως θὰ ἐπιστῇ ὁ καιρός, καθ' ὃν θὰ ὤφειλε φρονίμως ποιοῦν, τὸ Πατριαρχεῖον νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν Ἀραβοφώνων, ὅπερ ἐν Αἰγύπτῳ—καὶ σημειῶ τοῦτο μετὰ πολλῆς ἱκανοποιήσεως—εὑρίσκεται ἤδη ἐν τῇ ὁδῷ τῆς λύσεώς του.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι,
ἀγαπητὲ Κύριε,
εἰς τὰς διαταγάς Σας

CANON J. A. DOUGLAS

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ ὑγιὲς λαϊκὸν φρόνημα.

Αἱ περὶ τὸ «ἡμερολογιακὸν» τῶν ὀλίγων τινῶν φωναὶ ὄχι μόνον οὐδεμίαν εὑρίσκουσι παρὰ τῷ λαῷ ἀπή-

χησιν, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦσιν ἄλλας ἐντονωτέρας φωνάς, διαμαρτυρίας κατὰ τῶν δημιουργούντων ζήτημα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Χαρακτηριστικωτάτη εἶναι ἡ πρωτοβουλία ὁμάδων ἐμπόρων, ἐργοστασιαρχῶν, ἐπιστημόνων καὶ ἐπαγγελματιῶν δι' ἀναφορῶν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ πρὸς τὰ ὑπουργεῖα Θρησκευμάτων καὶ Ἐσωτερικῶν ζητούντων «τὸν τερματισμὸν τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς» καὶ διαμαρτυρομένων ἐντόνως «διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἡ ὁποία μᾶς παρουσιάζει εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων ὡς ἀγροίκους καὶ βαρβάρους». Αἱ ἀναφοραὶ αὗται παρακαλοῦσι τὴν Κυβέρνησιν «ὅπως λάβῃ ἀποτελεσματικὰ καὶ σύντονα μέτρα πρὸς ἐμπέδωσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς ἐξυπηρετοῦντος ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ σχέσεις μετὰ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης», δηλοῦσι δ' ὅτι «ἡ παράτασις τῆς καταστάσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν μὲ μόλις συγκρατουμένην ἀγανάκτησιν παρακολουθεῖ ὁ πραγματικῶς ὀρθόδοξος καὶ εὐπειθὴς εἰς τὴν ἐκκλησίαν του Ἑλληνικὸς Λαός, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ὁδηγήσῃ ἐπὶ τέλους εἰς ἐξέγερσιν λαϊκὴν κατὰ τῶν σκανδαλοποιῶν παλαιοημερολογιτῶν» Ἐν ἄλλῃ δὲ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀναφορᾷ γίνεται ἔκκλησις ὅπως μὴ ἀνακινηθῇ «τὸ ἅπαξ λυθὲν ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου» καὶ προκληθῶσι νέαι συζητήσεις, διότι «νέαν μεταλλαγὴν θέλουσιν ἀποκρούσει σύσσωμοι καὶ ὁμόφωνοι αἱ μεγάλαι μᾶζαι τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ .

Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλληλεγγύης.

Οἱ ἀντιπρόσωποι 43 κρατῶν ὑπέγραψαν πρό τινος συμφωνίαν, δι' ἧς ἱδρύεται ὑπ' αὐτῶν διεθνὴς ἕνωσις πρὸς παροχὴν συνδρομῆς εἰς τὰς χώρας ὅπου συμβαίνουν εἰς τοὺς πληθυσμοὺς συμφοραὶ ἐκ καταστροφῶν καὶ θεομηνιῶν, ὑπερβαίνουσαι τὰς εἰς πόρους δυνάμεις τῶν πλημμυρουμένων κρατῶν. Παραλλήλως πρὸς τὰς λοιπὰς μεταπολεμικῆς προελεύσεως διεθνεῖς ὀργανώσεις, ὧν τὸ ἔργον εἶνε ὁ συντονισμὸς τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ φιλίας τῶν λαῶν, καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν πρακτικὸν τοῦτο σωματεῖον τῆς διεθνοῦς ἑνώσεως μαρτυρεῖ ὅτι προάγεται ὁλονὲν τὸ διεθνὲς τῆς ἀλληλεγγύης πνεῦμα.

Σύλλογος γονέων.

Λειτουργεῖ ἀπό τινος ἐς Ἀθήναις «Σύλλογος Γονέων», τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε ἡ καλλιτέρευσις τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ὑγιεινῆς, διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς. Τὸ ἔργον του ὁ σύλλογος οὗτος προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ διαλέξεων διαφωτιστικῶν τῶν γονέων ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀνατροφῆς, ὡς καὶ διὰ δοκίμων λαϊκῶν ὁμιλιῶν διὰ τοὺς γονεῖς τῶν συνοικιῶν καὶ τῶν συνοικισμῶν, ὅπου θὰ ὀργανωθοῦν καὶ διδασκαλίαι βρεφοκομίας καὶ νοσηλείας παιδικῶν ἀσθενειῶν μὲ πρακτικὴν ἐξάσκησιν. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σωματεῖον, τοῦ ὁποίου προΐστανται κυρίαι καὶ κύριοι μὲ πολλὴν ζῆλον καὶ πολλὴν ἀγάπην πρὸς τὸ παιδίον, ἐὰν ὑποστηριχθῇ δεόντως, κατορθώσῃ δὲ καὶ διακλαδωθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἵνα σὺν τῷ χρόνῳ, ἀποτελεσθῇ μία τεραστία Πανελλήνιος συνομοσπονδία «Συλλόγων Γονέων» ἀδιστάκτως ἀποφαινόμεθα ὅτι λύεται κατὰ τὸν καλλίτερον καὶ τὸν ἀσφαλέστερον τρόπον τὸ λεγόμενον ἑλληνικὸν πρόβλημα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε κατὰ τὴν Ἑβδομάδα ταύτην εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας.

— Συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας περιαχθήσεται δίσκος ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς συλλογὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν εὐσεβῶν ὑπὲρ τοῦ καθαγιασμοῦ Ἁγίου Μύρου ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαχείῳ.

— Ὁμοίως ἀπεφασίσθη ὅπως κατὰ τὴν προσεχῆ Μ. Πέμπτην καὶ Μ. Παρασκευὴν περιαχθῇ δίσκος ὑπὲρ τῶν ἐκ σεισμοῦ παθόντων ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Παλαιστίνης.

— Ὁ κ. Χαρίλαος Παπᾶ Ἰωάννου, καθηγητής, ἐπιθυμῶν νὰ ἐκδώσῃ τὸ κείμενον τῆς Κ. Διαθήκης κατὰ τὸ κρατοῦν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κείμενον ὑπέβαλε σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον. Αὕτη δὲ παρέπεμψε τό τε σχέδιον τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντα καθηγητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Β. Ἀντωνιάδην, ἐπιμεληθέντα τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου γενομένης ἐκδόσεως τοῦ κειμένου τῆς Κ. Διαθήκης.

— Ἡ ἔκτακτος ἕδρα τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μετεβλήθη εἰς τακτικὴν ἐξελέγη δὲ τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ἕδρας ταύτης ὁ κ. Γ. Σωτηρίου. Προεκηρύχθη καὶ ἡ πλήρωσις τῆς τακτικῆς ἕδρας τῆς Π. Διαθήκης.

— Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου, συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ναῷ τὸ πρῶτον ἐτήσιον μνημόσυνον πάντων τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Ἀρχιερέων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Μακ. Πρόεδρος, κατὰ δὲ τὸ μνημόσυνον παρέστησαν οἱ Σεβ Σύνεδροι, πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, πλεῖστοι ἄλλοι κληρικοὶ καὶ ἱκα-

νὸν εὐσεβὲς πλήρωμα. Ἡ θεία Λειτουργία καὶ ἡ ἱερὰ τελετὴ τοῦ μνημοσύνου, καθ' ἣν ὀνομαστὶ ἀνεφέρθησαν πάντες οἱ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντες Ἀρχιερεῖς, προὐκάλεσαν μεγίστην καὶ βαθυτάτην συγκίνησιν, εἴς τε τὸν ἱερὸν Κλῆρον καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν.

—Τῇ προχθὲς Πέμπτῃ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱδρύθη ἐπ' ἐσχάτων «Σύνδεσμος πρὸς καταπολέμησιν τῆς βλασφημίας τῶν θείων» ὑπό ὁμάδος φιλοπροόδων, ἥτις ἤδη μελετᾷ τὰ μέσα, ἅτινα ἐπιβάλλεται νὰ τεθοῦν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ τούτου κακοῦ.

—Ὁ σεβ. μητροπ. Χίου κ. Ἱερώνυμος δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν θρησκευμάτων καὶ τῆς παιδείας θερμῶς παρακαλεῖ ὅπως διατάξῃ ἵνα ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς νέας χώρας ὁ περὶ ἐνοριῶν νόμος ἵνα ἅπαξ διὰ παντὸς τεθῇ τέρμα εἰς τὰ παρατηρούμενα ἔκτροπα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν Πὸρτ—Τεουφὶκ τοῦ Σουὲζ τῆς ἐπαρχίας Λεοντοπόλεως ἐτελέσθησαν ἐπ' ἐσχάτων τὰ ἐγκαίνια ναοῦ καθωσιωμένου εἰς μνήμην τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου καὶ ἀνεγερθέντος μερίμνῃ τοῦ σεβ. μητροπ. Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρου. Ἡ ἑταιρεία Σουὲζ προσήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ λίρας αἰγ. χιλίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Σημειοῦται ὡς σπουδαῖον ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς ζωῆς τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας ἡ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἐκκλησίας.

— Ὁ ἐν Πετρουπόλει διάσημος καθεδρικὸς ναὸς ἁγ. Ἰσαάκ, ἓν τῶν σπουδαιοτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων ἱστορικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων τῆς Ρωσσίας, ἤρξατο ἤδη πάσχων καθίζησιν σοβαράν, προμηνύουσαν τὴν ὁλοκληρωτικὴν αὐτοῦ πτῶσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ κίνησις πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν οὐνιτῶν τῆς Γαλικίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδοξίας ἐξακολουθεῖ ὁλονὲν ζωηροτέρα. Αἱ ἐπιστροφαὶ αὗται σημειοῦνται ὁμαδικῶς, κατὰ χωρία.

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Ἅγιος Σπυρίδων» περιοδικὸν ἐκδιδόμενον τρὶς τοῦ μηνὸς ἐν Κερκύρᾳ προνοίᾳ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀθηναγόρα. Ἀρχισυντάκτης ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Παρθένος Πολάκης, Διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κερκύρας. Ἄρτιον εἰς ἐμφάνισιν τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου τούτου περιοδικοῦ καὶ πλούσιον εἰς συμβολήν του εἰς τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς παιδαγωγήσεως τοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ σημαντικὸν γεγονός διότι, καὶ εἶναι τὸ πρῶτον ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδόμενον θρησκευτικὸν φύλλον καὶ θίγει καίρια ζητήματα, κατὰ τρόπον εὐμέθοδον, τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν.

«Ἐθνομάρτις Πλάτων ὁ Χίου». Θρησκευτικὸν φύλλον ἐκδιδόμενον προνοίᾳ τοῦ σεβ Μητροπολίτου Χίου κ. Ἱερωνύμου Ἡ ἐμφάνισις τοῦ νέου τούτου περιοδικοῦ ἀποτελεῖ σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦ διὰ τοῦ τύπου κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου σπουδαία ὑπάρχει σήμερον ἀνάγκη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ ἐν Ἡλιουπόλει Πατριαρχικὸν Ὀρφανοτροφεῖον. Ἔτος 1926—1927. Ἀλεξάνδρεια. Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου. 1927 Ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων τοῦ ἀρτισυστάτου ἐν Ἡλιουπόλει Ὀρφανοτροφείου τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ αἰδεσ. Οἰκονόμου κ. Γ Ζαχαρούλη. Τῆς ἐκθέσεως προτάσσεται ἱστορικὴ εἰσαγωγὴ περὶ τῆς συστάσεως τοῦ ἱδρύματος καὶ ὁ λόγος τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις ἕπεται δὲ ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ἡ ἔκδοσις, λίαν κατὰ πάντα ἐπιμεμελημένη, παρέχει ἀνάγνωσμα χρήσιμον διὰ τοὺς ἀμφιβάλλοντας τυχὸν περὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθοποιοῦ δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, πληροφορεῖ δ' ὡς ἄριστα τὸν ἀπροκατάληπτον ἀναγνώστην περὶ τῆς πρακτικῆς ἀξίας τῶν ἀρχῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δυναμένων νὰ παράγωσι κέντρα δράσεως τοιαύτης, ἐν ταῖς ἡμέραις μάλιστα ταύταις τῶν πάντοθεν διατυμπανιζομένων πολυμόρφων δυσχερειῶν.

Τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πατριαρχικὸν Ἱεροδιδασκαλεῖον «ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος» ἔτος 1926—1727 Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου 1928. Λογοδοσία τοῦ διευθύντοῦ τοῦ ἀρτισυστάτου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πατριαρχικοῦ Ἱεροδιδασκαλείου πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοδούλου καὶ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἑρμουπόλεως κ. Νικολάου Ἐφορείας αὐτοῦ. Τῆς Λογοδοσίας προτάσσονταί τινα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς, ἡ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον εἰσήγησις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἡ Πατριαρχικὴ ἐν Συνόδῳ περὶ τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς ἀπόστασις, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις αὐτῆς λόγος καὶ ἡ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων προσλαλιὰ τῆς Α. Θ. Π. ἐπιτάσσεται δὲ ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Ἱδρύματος καὶ πίναξ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομῶν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου σπουδαίως συντελέσαντος εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ τὴν πρώτην ὀργάνωσιν τῆς Σχολῆς διὰ τῶν ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ γενομένων συνεισφορῶν.

Ἀρχιμανδρ. Χρυσοστόμου Μ. Δημητρίου Δρ Θ. καὶ Φ Κρίσεις ἐπὶ τοῦ Θεσμοῦ τῶν Συγκέλλων. Ἐν Ἀθήναις, 1928. Ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται κριτικὴν τοῦ συγγράμματος τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας κ. Ἀθηναγόρα «ὁ Θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ἐκδοθέντος ἐνταῦθα τῷ παρελθόντι ἔτει.

«Ἁγία Ἑλένη» Νοσοκομεῖον θυμάτων πολέμου. Λογοδοσία τῶν πεπραγμένων ἀπὸ 1 Ἰαν.—31 Δεκ. 1926 Ἀθῆναι 1927.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας Διακηρύττει ὅτι Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως 1) τὰ θεριστολείβαδα θέσεσι Δαβῆλι, ρεβυθιά, ρειμτσία, Δρόσου λαχίδες Καμάραις 2) αἱ δασοχορτονομαὶ «Ἀχούρια Κουφολόγγιον 3) οἱ ἐνταῦθα θέσεσι Λιόστενα Λάκια, Ἀχούργια ἢ Μοργιαῖς Δεσπότη χωράφι καὶ Ἀχούργια ἢ Δαβῆλι ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας εἰς ἐνεαετῆ ἐνοικίασιν τὸ ἐν Καλαβρύτοις Μετόχιον τῆς πρώην Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Ἀθανασίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ.—12 μεσημβρινὴν ἐν Καλαβρύτοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δημητρίου Γ. Νίκα καὶ Παναγιώτου Καλαντζῆ. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ἐτησίως διὰ θεριστολείβαδα Δαβῆλι δραχμὰς 5000 δ) Ἀγκάθι 25000 ε) Δρόσου λαχίδες ὀκάδες χόρτου 8000 6) Καμάραις δραχμὲς 25000 διὰ δὲ τὰς δασοχορτονομὰς ἐτησίως δραχμὰς 2000 διὰ δὲ τὰ ἀχούρια 5000 δραχμάς, διὰ τὸ Κουφολόγγιον διὰ τοὺς ἀγροὺς καθ' ὃ ἔτος σπείρονται «Μόστενα Λάκκα» ὀκάδες σίτου 200 β; Ἀχούργια ἢ Λουργιαῖς ἐκ σύτου 150 γ; καὶ Ἀχούργια ἢ Δαβῆλι ὀκαδ. σύτου 300 ἀραβοσύτου 50 καὶ φασολίων 20 καὶ Δεσπότη χωράφι ὀκάδες σίτου 200 ἀραβοσίτου 50 καὶ φασολίων 20 διὰ δὲ τὸ ἐν Καλαβρύτοις Μετόχιον δραχμὰς ἐτησίως 150. Πᾶσα σχετικὴ πληροφορία καὶ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τοῖς εἰρημένοις Συμβολαιογράφοις Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Λαύρας τῇ 29η Ἰανουαρίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ι. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος διακηρύττει ὅτι ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ἀρχικῶν αὐτοῦ διακηρύξεων ἐκτίθησιν εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν τὸ δικαίωμα τῆς ὑλοτομίας 30 χιλιάδων ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 20 κ. μ ξυλείας ἐκ τῶν δασῶν τῆς Ι. Μονῆς «Ἀρούλα» καὶ «Παληάμπελα» καὶ 2) πεντήκοντα ὀκάδας ἐρίων προβάτων Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 11ην Μαρτίου, ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ. ἐν Αἰτωλικῷ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰτιολικοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆςΜονῆς. Ἐν τῇ Ι. Μονῇ Παντοκράτορος Ἀγγελοκάστρου τῇ 20ῇ Φεβρουαρίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ κόπρος τῶν στανοτοπίων Μονῆς 1) Βαθειᾶς, 2) Τρούσιας 3) Πηγηδηκίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Νεμέᾳ τὴν 26ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου κ. Κωνσταντίνου Μητράκου. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν 4,000 χιλιάδες δραχμ. διὰ τὰ τρία ποιμνιοστάσια. Ἐν Ἱ. Μονῇ Βράχου τῇ 21 Φεβρουαρ 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τριάκοντα κυβομέτρων στρογγυλῆς ξυλείας πεύκης καὶ ἐλάτης ἐκ τοῦ εἰς θέσιν Σταματῆρα τοῦ ὁρίου Βερροίων Δάσους τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Σπάρτης κ. Ἰωάν. Σ. Κατσίχτη, ὡς πρώτης προσφορᾶς δι' ἕκαστον κυβικὸν μέτρον ὁριζομένου τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα (150) δραχμῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 11ην Μαρτίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης κ. Ἰωάν. Σ. Κατσίχτη καὶ ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου τούτου καὶ Ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς. Ἅπαντα τὰ ἔξοδα δημοπρασιῶν, συμβολαίου καὶ φόρου, βαρύνουσι τὸν τελαιταῖον πλειοδότην. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἁγίων 40 Μαρτύρων τῇ 16 Φεβρουαρίου 1928.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κων]τίνου Λοκρίδος διακηρύτει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὸ Α΄. οἰκόπεδον τῆς Μονῆς κείμενον Β. Δ. αὐτῆς ἐκτάσεως 1200 μέτρων ἐνεργηθησομένην τὴν 17ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ Οἰκον. Ἐφόρου καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῇ ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ὑλοτόμησις 850. ζυγίων κεκαυμένων καυσοξύλων ἐκ πευκοδένδρων ἐν ταῖς θέσεσι Γεροντίο, Κρεμαστό, Νερὸ καὶ Σταυρίον. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται τὴν 4ην Μαρτίου, ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ 10-12 μ. συμφώνως ταῖς δασικαῖς διατάξεσι, οἱ βουλόμενοι πλειοδοτῆσαι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ὅρων, ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μονῆς. Ἐν Νέᾳ Μονῇ τῇ 18]2] 28. τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ ἡγουμ)βούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγνοῦντος Ταξιαρχῶν Ἐπαρχίας Ναυπλίας καὶ Μητροπόλεως Ἀργολίδος, προκηρύσσει, ὅτι κατὰ τὴν ἑνδεκάτην 11 τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. 1928, ἡμέραν Κυριακήν, θέλει ἐνεργηθῇ ἐπαναληπτικὴ δημοπρασία ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ περὶ συνολικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἀρίστης καταστάσεως ποιμνίου αὐτῆς, ἀποτελουμένου α) ἐκ 250 περίπου αἰγῶν μικρῶν καὶ μεγάλων καὶ μετὰ τῶν ἀναλόγων ἐριφίων των ἔτους 1928 καὶ β) ἐκ 36 προβάτων μικρῶν καὶ μεγάλων καὶ μετὰ τῶν σχετικῶν των ἀμνῶν ἔτους 1928, σημφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεώς του, οἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον Νέας Ἐπιδαύρου καὶ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγνοῦντος—Ταξιαρχῶν τῇ 18 Φεβρουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἄρτης Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διρκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ δεκαετὴς ἐνοικίασις τοῦ ἐν θέσει Γλυκόρριζον ὑδρομύλου τῆς Μονῆς κατατιθημένας ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἄρτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 11ην Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης κ. Ἠλία Καφφετζῆ καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κάτω Παναγίας τῇ 20 Φεβρουαρ. 1928

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38. Ἀθῆναι